

Подчинявайки се на първия, дивъ поривъ, той протрѣ ржѣ къмъ селото, което, сжща забравена идилия, се рисувахе въ радостното силние на тихата сутринъ, съ своитѣ бѣли игриви къщички и зелени градини, съ своитѣ мирно издигащи се комини и свѣтлива, синкава звѣнарница. Задъ нея се виждаха чернитѣ, съ жълти върхове, грамадни дървета на парка на замъка, разположенъ на източния склонъ на хълма, но еждѣ се бѣ дѣналъ самиятъ замъкъ, чинто жълти пирамидални кули се издигаха далечъ надъ околността!

Земята ли се е отворила и го е погълнала?

Той отстѣпни, обзетъ отъ страхъ и ужасъ. Но изведнѣжъ си спомни:

— Та нали го изгориха! Нима той често не мислѣше съ горчиво удоволствие за това страшно дѣяние, що бѣ го лишило отъ прадѣдово наследство?

Но сега, когато прѣдъ него се прѣдставиха живитѣ послѣдствия отъ пожара, обхвана го нѣкаква странна тѣпа злоба.

— Подпалвачи! — извика той, като тресѣше стиснатитѣ си ржѣ къмъ къщитѣ на своитѣ неприятели.

Негови неприятели ли? Да, той изведнѣжъ много ясно почувствува това. Бащинитѣ му неприятели бѣха и негови неприятели.

Тѣхъ той наслѣди заедно съ дивитѣ гори и съ широкитѣ полета, заедно съ тие почернѣли отъ димъ останки (той едва що ги забѣлѣза), които грозно се издигаха къмъ небето, като нѣкоя гигантска наказателна ржка; наслѣди ги, разбира се, заедно съ достойното за проклятие прѣстѣпление, което той мразѣше и отъ което страдаше, като никой други въ свѣта.

Макаръ, виѣсто дѣтска любовь, да изпитваше само мъчителенъ страхъ, макаръ вече отъ нѣколко години насамъ да чувствуваше, че е скжсалъ връзкитѣ си съ всичко онуй, което искатъ отъ младото поколѣние Богъ, сърдцето